

Thiên Sứ Trong Lòng Kính

Contents

Thiên Sứ Trong Lòng Kính	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19

Thiên Sứ Trong Lòng Kính

Giới thiệu

Lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã biết trọn đời này, trái tim tôi chỉ có thể dành cho một người duy nhất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-trong-long-kinh>

1. Chương 1

Đã 2 năm, người dân trong xóm lao động nghèo ấy quen với sự hiện diện của một cặp vợ chồng trẻ. Người chồng chỉ vừa hơn 20 một tí, vóc dáng cao lớn cộng với gương mặt thư sinh ưa nhìn khiến bao cô gái phải suýt xoa ngay từ lần đầu gặp mặt. Anh làm việc ở một mỏ đá gần đó, tuy ít nói, nhưng cũng rất thân thiện và hay giúp đỡ mọi người. Chẳng bao lâu đã trở thành chàng trai mơ ước của mọi cô gái trong làng.

Lúc đầu hiếm ai biết đến sự hiện diện của vợ anh. Hết thấy mọi lần các cô nàng lọ mọ đến dò hỏi đều thấy chỉ có anh ra mở cửa. Duy chỉ có hôm nọ anh làm việc vắng nhà, bà hàng xóm đem chổi sang trả đã tình cờ trông thấy một cô gái nằm dài trên chiếc trường kỷ, đôi mắt lơ đãng như thể đang xem tivi. Theo lời bà

cụ kể lại, cô gái toàn thân trắng toát, vận trên người bộ váy lộng lẫy. Tuy không thể nói là kiều sa như búp bê, nhưng cũng trong sáng và rực rỡ đến là nhường ấy.

Tin đồn vừa lan ra, rất nhiều cô gái trong làng đều tò mò tìm đến xem người con gái kia rốt cuộc là có đẹp như lời tả hay không. Người kéo nhiều đến nỗi chàng trai nọ phải cho khóa kín các cửa trong nhà lại. Từ đó cơ hội kiểm chứng lời đồn lại càng trở nên mong manh hơn bao giờ hết. Cô gái không bao giờ bước chân ra khỏi nhà. Còn phần chàng trai mỗi ngày đều như một, vừa tan ca ở mỏ đá liền lập tức ra chợ chiều mua ít đồ ăn rồi trở về nhà với vợ, cửa đóng then cài. Cứ như thế, ngày qua ngày, chàng trai trở thành tấm gương sáng của cái làng nhỏ nghèo nàn ấy, là khuôn mẫu mà mọi cô gái muốn người yêu của mình phải noi theo.

Thế nhưng, cũng như hầu hết những câu chuyện kỳ lạ khác trên quả đất này, bên ngoài cái vỏ bọc tốt đẹp ấy luôn luôn là những khoảng tối...

...

Dịch Hàn vốn không phải người tốt. Bản thân hắn cũng biết hắn chẳng phải tốt lành gì như cái cách người trong làng vẫn nghĩ. Tuy vậy, trước sự nhiệt tình của những người thân thiện ấy, hắn chỉ còn cách miễn cưỡng nhận lấy tấm chân tình của họ. Thỉnh thoảng trong đêm tối nghĩ lại, hắn cũng cảm thấy buồn cười. Thật vậy. Hắn làm gì còn có đủ tư cách để nhận lấy mấy chữ “người lương thiện” ấy chứ.

Hôm nay mỏ đá phải làm việc tăng ca. Hắn hầu như đã cãi nhau ra trò với tên đốc công ấy. Mọi người đều biết hắn không thể nán lại công việc quá lâu, thông thường trước 6 giờ là phải có mặt ở nhà, thế nhưng gã vẫn cố ý níu giữ hắn lại.

Hắn nổi điên, suýt chút đã lao vào gã. May là những công nhân khác trong mỏ đã ngăn hắn lại, đồng thời giám đốc công trình cũng nhận ra sự việc mà cho phép hắn về sớm. Hắn học tốc chạy về nhà, băng qua cái nhìn đầy cảm thông của những người láng giềng. Hầu hết trong số họ đều cho rằng hắn sợ vợ, hoặc tệ hơn nữa là thương vợ quá hóa rồ. Chỉ có hắn đơn giản biết tất cả mọi điều ấy đều không đúng. Cô ấy, theo danh nghĩa mà nói thì chưa bao giờ là vợ của hắn.

Mỗi ngày đều như một, hắn trở về nhà, khép cánh cửa duy nhất trong căn nhà chẳng có chút ánh sáng mặt trời ấy lại, và mất một lúc để nhìn cô vẫn ngồi đó trên chiếc sofa gỗ, bất động.

Hắn sẽ lặng lẽ tắt tivi trước khi ân cần hỏi cô vài câu, dù biết cô chẳng bao giờ trả lời.

Cả cái nhìn cô dành cho hắn cũng rất nhợt nhạt.

Rồi thì hắn sẽ xuống bếp hâm lại ít đồ ăn, có khi chỉ là lời thứ gì đó trong tủ lạnh dọn ra bàn. Trong thứ ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn vàng, hắn sẽ dứt cô ăn. Đôi khi, hắn vẫn bật khóc vì điều đó.

Cô trước mặt hắn, người con gái mà anh hắn lòng yêu thương và chấp nhận đánh đổi tất cả để được ở bên cạnh cô, thật ra có khác chi một cái xác không hồn?

Mỗi ngày hắn vẫn mặc lên người cô thứ trang phục lộng lẫy, đặt cô lên chiếc ghế bành ở phòng khách và cung phụng cô nhưng một nữ thần.

Thế nhưng, lúc nào cũng vậy, trên gương mặt nữ thần của hắn chỉ có duy nhất một cặp mắt trống rỗng vô hồn.

Đồng hồ quả lắc gỗ hồi dài báo hiệu đã gần 9 giờ hắn mới thức tỉnh, vội vàng chạy đi nấu ấm nước cho cô. Sau đó từ tốn bế cô vào phòng tắm. Khi ngồi cạnh chăm chút lau từng cánh tay của cô, hắn mới mơ hồ nhớ thì ra bản thân cũng có thể dịu dàng đến thế.

Đã từ rất lâu rồi, có thời hắn đã nghĩ được chạm vào bàn tay mềm mại này, vào làn da mịn màng da bông tuyết này, vốn chỉ có thể có trong những giấc mơ cổ tích hào huyền nhất.

Và giấc mơ của đời hắn đã bắt đầu khi hắn 17 tuổi, đứng trong mảnh sân trong khuôn viên trường.

...

Dịch Hàn chưa bao giờ được xem là một sinh viên ưu tú, càng không phải là nhân vật nổi trội được mọi người nhắc đến. 17 tuổi, tuy được học trong một trong những ngôi trường điểm nổi tiếng nhất tỉnh, song hắn diện mạo bình thường, gia cảnh lại hèn mọn khiến chẳng ai muốn kết làm bạn. Người ta nói cha hắn

mất sớm, năm 10 tuổi thì mẹ hắn cũng bỏ đi, để hắn lại cho ông bố dượng suốt ngày bet bát rượu. Nói như trong chuyện cổ tích, hắn vừa mang số phận bi đát như Lọ Lem, nhưng lại không đủ sắc cũng không đủ vận để mang tham vọng đổi đời như nàng công chúa ấy. Hắn chỉ có thể mỗi ngày cố gắng học một chút, để đem gánh nặng điểm số trút ra được một ít học bổng đem về cho bố dượng. Bảo hắn không có tương lai cũng không hẳn, chỉ là hắn không rõ cần phải có tương lai để làm gì.

Cho đến năm thứ 2 trung học...

Bất cứ ngôi trường nào cũng có bọn đầu gấu. Trường của Dịch Hàn cũng thế. Dù là trường điểm, ngập nghe toàn bọn con nhà giàu thừa ăn lăm của thì tiền bạc cũng không thể khiến bọn nam sinh bớt đi bản chất côn đồ vốn có. Hiền lành lại độc thân thể cô, Dịch Hàn nhanh chóng trở thành mục tiêu cho bọn đầu gấu tha hồ bắt nạt, mà mục đích chính là số tiền học bổng còm cõi mà hắn có thể kiếm được.

Dịch Hàn không phải đứa khờ. Hắn thừa sức biết không có tiền thì bị đầu gấu đánh đã đành. Nếu bị cướp trắng tay đến mức không thể đem gì về nhà sẽ còn phải khôn khổ gấp bội nữa. Thế nên trước khi tiền nhà tháng này có thể đóng trọn, hắn khư khư giữ lấy cọc tiền học bổng ấy, kết quả là bị bọn côn đồ đánh cho bầm mặt tím tai. May nhờ lúc ấy có hội trưởng hội học sinh Lâm Kiến Văn đi ngang qua, vô tình đã cứu hắn một bàn thua trông thấy.

Cùng học 1 lớp, chỉ cách nhau 2 dãy bàn, nhưng Lâm Kiến Văn và hắn dường như là người của hai thế giới.

Lâm Kiến Văn đẹp trai, rắn rỏi. Đó là điều mà bất cứ ai tiếp xúc lần đầu cũng có thể thấy được. Song không chỉ dừng lại ở đó, anh ta còn là con trai duy nhất của Chủ tịch Thành Phố, hai năm liền đều có mặt trong đội tuyển Olympic toàn cầu, tương lai cực kỳ rộng mở. Không chỉ bọn nữ sinh mê tít anh ta, cả bọn côn đồ đầu gấu trong trường cũng phải nể anh ta vài phần.

Hôm ấy, như thường lệ, đi cạnh Lâm Kiến Văn có khoảng 3, 4 cô nữ sinh khác lú rú bám theo, hết thấy đều chỉ biết đứng ca ngợi hành động trọng nghĩa của anh ta, chỉ duy nhất một cô gái đã bước đến cạnh hắn.

Trong suốt nhiều năm sau này, Dịch Hàn tự nói với lòng hắn sẽ không quên được khoảng khắc đó, khi Nhược Y nắm tay kéo hắn dậy. Cô giống như một thiên sứ, đã sưởi ấm trái tim tưởng như khô cằn của hắn, khiến cho hắn thật sự tin rằng nhân gian hữu tình, dù có khốc liệt đến mức nào vẫn sẽ có người thật lòng quan tâm đến hắn.

Chỉ tiếc rằng, nếu cô là một giấc mơ thì hắn lại tỉnh mộng quá sớm.

Vài hôm sau, trong lúc ngồi học bài trong khuôn viên vườn, hắn lại tình cờ nhìn thấy cô đi cùng nhóm bạn của mình nói cười rôm rả. Đột nhiên hắn buông quyển sách xuống. Thâm tâm hắn lúc đó chỉ có một ước muốn được đến bên cạnh nói lời cảm ơn cô. Thế nhưng khi vừa nhìn thấy hắn bước đến, cô vội bịt mũi lại, vẻ như đang có mùi bốc hơi đầu đó. Hành động ấy khiến hắn đứng sững lại. Chẳng thà cô tỏ ra không hề nhìn thấy hắn, có lẽ hắn sẽ dễ chịu hơn việc cô nhìn thấy, nhưng lại biểu cảm như hắn là một đồng rác đáng vứt bên vệ đường. Mũi hắn bắt giắc cay xè.

Đây chính là thiên sứ mà hắn từng nghĩ tới sao?

Những ngày sau đó, Dịch Hàn tự nói với chính mình, nổi nhục ở vườn hoa hôm đó chính là nổi nhục lớn nhất trong cuộc đời hắn. Vấp ngã ở đâu đứng lên ở đó. Sẽ có lúc hắn chứng tỏ cho Nhược Y, và cả Lâm Kiến Văn thấy hắn không phải thằng tiểu tử vô danh tiểu tốt. Hắn sẽ khiến họ hối hận vì đã coi thường hắn.

Nhưng quyết tâm của Dịch Hàn chỉ kéo dài vốn vẹn 4 ngày.

Sang đến ngày thứ 5, hắn bắt đầu có những giấc mơ. Có khi chỉ là những hình ảnh ngất quăng không đầu kết, có lúc lại là một chuyến phiêu lưu dài đến bất tận. Thế nhưng dù là hình thức gì, trong giấc mơ của hắn luôn hiển hiện hình bóng đôi mắt cô ta.

Nguyễn Nhược Y, cứ như oan hồn không dứt bám riết lấy giấc mơ của hắn, khiến hắn có muốn thoát ra cũng không thể.

Vậy là cũng đến lúc Dịch Hàn quyết định đối diện với cơn ác mộng của chính mình.

2. Chương 2

Thông tin về Nhược Y đầy rẫy trong từng ngõ ngách của trường. Ấy vậy mà Dịch Hàn lại không có chút ấn tượng nào với cô ta trước kia. Nhược Y nổi tiếng không chỉ vì tính cách tiểu thư kiêu kỳ, gương mặt lạnh lùng lúc nào cũng coi trời bằng vung, mà cả câu chuyện tình đơn phương dài kỳ của cô ta đối với Lâm Kiến Văn nữa.

Nghe đâu Nhược Y và Kiến Văn là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau. Nhược Y đem lòng cảm mến Kiến Văn đã đành, nhưng trở trêu là cái tên Kiến Văn một sách ấy sớm đã xem Gia Nghiên, chị của Nhược Y là ý trung nhân lý tưởng.

Câu chuyện tình tréo ngoe ấy một thời lan truyền khắp các hang cùng ngõ ngách, cả đến giáo viên chủ nhiệm cũng truyền tai nhau. Nhược Y học hành tạm tạm, tính cách lại ngang ngược vốn không có gì giỏi, giỏi nhất chỉ là cậy thế gia đình mình làm Sở trưởng sở giáo dục mà không coi ai ra gì. Chuyện Gia Nghiên và Kiến Văn có tình ý với nhau cả trường đều biết. Chỉ là cả hai vốn học hành giỏi giang, tính tình lại hiền lành, xét nghĩ việc thích nhau cũng không mấy ảnh hưởng đến kết quả học tập nên giáo viên cũng cảm chừng cho qua. Hết thầy mọi người đều cho đó là cặp đôi lý tưởng, chỉ Nhược Y là ngoại lệ.

Sau nhiều ngày cố công tìm hiểu, cuối cùng Dịch Hàn cũng đành phải chấp nhận một sự thật. Đó là việc Nhược Y cố tình đối tốt với hần ở nhà vệ sinh nam hôm đó chẳng qua chỉ là hành động làm mào trước mắt Kiến Văn mà thôi. Biết là vậy, nhưng rốt cuộc Dịch Hàn vẫn không thể đưa hình ảnh Nhược Y ra khỏi đầu. Bắt đầu từ khi Nhược Y kéo hần dậy, chớp nhẹ đôi mắt long lanh nhìn hần, hần đã mơ hồ đoán được trọn đời này hần sẽ chẳng thể nào thoát khỏi cái lưới hồ ly của cô ta.

Nói nào ngay, bảo Nhược Y là hồ ly cũng không hẳn đúng. Bởi trừ cái ngông nghênh bướng bỉnh sẵn có, thật ra cô ta cũng rất ngây thơ.

Có hôm không biết cô ta gây thù chuốc oán với kẻ nào mà nhận được một hộp quà to như quả bưởi. Lúc ấy Dịch Hàn tình cờ đi ngang qua lớp cô. Khi nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên môi cô ta, hần đã ước gì mình có thể đứng đó mãi mãi chỉ để nhìn thấy nụ cười đó.

Trớ trêu là trong chiếc hộp đó lại là lũ chuột to như nắm tay. Nhược Y nhìn thấy bèn hét lên, khóc thét như một đứa trẻ. Dịch Hàn thấy thế cũng luống cuống định bước đến đỡ dành cô ta, nhưng sự có mặt của hần sớm bị nghi ngờ hần chính là thủ phạm. Hần bị bọn tay chân thân cận của Nhược Y dẫn 1 trận ra trò, suýt chút nằm liệt giường. Thế nhưng trong giấc mơ của hần đêm đó, vẫn chỉ có mình cô ta.

Nguyễn Nhược Y. Nếu gọi cô ta là ác quỷ thì người ta hần sẽ không thể tưởng tượng được thiên thần còn đẹp đến thế nào. Nhưng nếu cô ta chính là thiên thần thì trên đời hần cũng chẳng ai đủ tàn nhẫn để làm ác quỷ nữa.

Dịch Hàn chính là bị lay động bởi bản tính 8 phần quỷ, 2 phần thiện đó của cô ta, muốn dứt cũng không được.

Năm Nhược Y lên lớp 11 cũng là năm cuối cùng Dịch Hàn, Kiến Văn và Gia Nghiên học trung học. Thời điểm này tất cả bọn học sinh đều hoang mang trước quyết định về tương lai. Dịch Hàn tuy không phải là thiên tài gì nhưng nếu chỉ cần kiếm đủ số điểm vào ngành y và đoạt học bổng thì hần vẫn vừa đủ sức. Phần Kiến Văn và Gia Nghiên cũng có tin đồn họ sẽ theo nhau qua Mỹ du học, để tìm một khoảng trời riêng của hai người.

Dĩ nhiên khoảng trời ấy không có chỗ cho Nhược Y.

Có lúc Dịch Hàn vừa lo lắng vừa muốn bỏ mặc Nhược Y. Một cô gái bướng bỉnh và ngang tàng như thế, liệu có chấp nhận cái sự thật này và chúc phúc cho chị gái mình hay không? Nỗi lo lắng của Dịch Hàn nhanh chóng gỡ bỏ khi hần nghe được cuộc đối thoại của cô với bọn lâu la tì nữ bên cạnh.

-Họ tưởng họ có thể thoát khỏi tay tớ sao? Chỉ một năm thôi mà, rồi Nhược Y này sẽ sang đó tìm họ. Tớ sẽ giành lại Kiến Văn ình.

Bất giác Dịch Hàn chỉ có thể bật cười. Trong mắt hấn Nhược Y vẫn ngây thơ là thế, với thành tích của cô ta, liệu có tốt nghiệp được trung học hay không cũng là điều đáng nói rồi kìa.

...

Tiết trời vừa chuyển qua tháng 10, đột nhiên Nhược Y nghỉ học 3 ngày liền. Cái tin này sớm khiến cả trường thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Dịch Hàn là lo lắng đến thần trí không yên. Nhược Y trước đây có ngang tàng hống hách đến mức nào cũng chưa một ngày nghỉ học, không nói ra nhưng ai cũng biết cô nàng muốn tranh thủ thời gian ở trường để tiếp cận Kiến Văn, ấy vậy đột nhiên sao hôm nay lại nghỉ học đến 3 ngày? Một hôm Dịch Hàn đem tâm trạng bối rối ấy, thơ thẩn bước ra khuôn viên trường, tình cờ thế nào lại nghe phải hai cô nữ sinh đang kháo nhau chuyện gì đó.

-Tiểu Ninh, cậu nghe chuyện của Nhược Y lớp kế bên rồi chứ? Minh thật sự không hiểu tại sao lại có người ngu ngốc như cô ta. Ai lại lấy cái chết ra để ép buộc Kiến Văn yêu mình cơ chứ?

-Ai bảo cô ta ngày thường làm nhiều việc nông nhênh tàn ác. Nếu Kiến Văn yêu cô ta chả khác nào có mắt như mù.

Lúc hai nữ sinh ấy đi khỏi, bàn tay Dịch hàn vẫn còn cung lại thành nắm. Hấn đã nghĩ trong đời mình chưa bao giờ giận đến thế, cho đến chiều hôm đó, khi hấn nhìn thấy Kiến Văn ngồi nói chuyện với Gia Nghiên trên một chiếc ghế đá. Họ đùa giỡn gì đó có vẻ rất thích thú.

Không kiềm được cơn tức giận, Dịch Hàn đã bước đến đâm thẳng vào mặt Kiến Văn. Trước giờ hấn chưa bao giờ tự ý đánh người, chỉ có kẻ khác bắt nạt hấn. Cả Văn lẫn Nghiên đều không có sự phòng bị nào, chỉ biết ngơ ngác nhìn gương mặt nóng bừng của hấn.

Trên đời này, tuyệt đối không có ai có quyền làm tổn thương cô ấy.

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu hấn lúc đó.

May cho hấn, cả Nghiên lẫn Văn đều không nhắc gì về vụ việc này trước mặt các giáo viên trong trường. Nhờ việc đó mà hấn không gặp rắc rối. Nhưng kể từ đó về sau này, Kiến Văn hầu như không còn để mắt tới hấn nữa, có gặp cũng chỉ xem như người vô hình.

Tối hôm ấy, hấn đạp xe từ nhà về trường mà lòng thấp thỏm không yên. Đến lạ, với một người con gái thậm chí chưa bao giờ thốt ra được những lời trò chuyện bình thường, tại sao hấn lại có thể dành tình cảm cho cô ta nhiều đến vậy.

Lúc xe sắp về đến đầu ngõ, hấn đột nhiên quay ngoắc xe lại, đạp một mạch tới nhà Nhược Y.

Chính Dịch Hàn cũng không biết bằng cách nào hấn biết ngôi biệt thự mà Nhược Y và Gia Nghiên đang ở. Chỉ biết hấn đạp xe một mạch tới nhà cô ta như thể đó là con đường quen thuộc vẫn dẫn về nhà hấn. Cho đến khi thấy Nhược Y ngồi thơ thẩn trên một cây cổ thụ trước tòa nhà thì hấn mới thở phào nhẹ nhõm. Dĩ nhiên, là Nhược Y thấy hấn trước tiên.

-Sao cậu lại ở đây? -Cô ta tụt xuống đất, vẫn chắp tay sau lưng ngược ngạo hỏi.

-Tôi... Ơ... tôi... - Dịch Hàn cứ lắp bắp hồi lâu, chẳng biết nói sao cho phải, cuối cùng đành đáp thực -Tôi nghe nói cô 3 ngày nay đều không tới trường. Tôi thấy lo cho cô nên...

Môi Nhược Y nhếch nhẹ. Khi cô ta bước một vòng quanh Dịch Hàn như thể dòm chừng, hấn thấy trên cổ tay trái cô ta có một mảnh băng trắng ướm máu. Lòng hấn bỗng đau xót lạ thường.

-Sao lại quan tâm đến tôi như vậy? - Nhược Y hỏi - Đừng nói... cậu thích tôi đó nha?

Bỗng nhiên bị Nhược Y nói vanh vách những gì đang suy nghĩ ra, Dịch Hàn chỉ biết cúi mặt xuống ấp úng. Thật ra hấn chỉ muốn đến xem xét tình hình của Nhược Y xem thế nào, không ngờ lại bị cô ta bắt gậy. Trước mặt Nhược Y lúc này, Dịch Hàn giống như con thú sắp bị săn mồi, chỉ có thể nhắm mắt chấp nhận số phận.

-Không nói gì tức là đúng rồi -Nhược Y bật cười tiếp. Nụ cười của cô ta khiến Dịch Hàn bất giác thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên hấn nhớ ra đây là lần đầu tiên cô cười với hấn mà không có sự hiện diện của Lâm Kiến Văn. Gương mặt hấn càng trở nên rạng rỡ hơn.

Nhược Y có vẻ lúng túng trước hấn. Cô cứ đứng đó hồi lâu, hai tay đan vào nhau, gò má ửng hồng. Cuối cùng cô dùng tay không bị thương đâm nhẹ vào vai hấn.

-Có thể mà sao cậu không nói sớm? Cậu có biết là... tôi thích cậu lâu lắm rồi không?

Tai Dịch Hàn như ù hấn. Cái quái gì đây? Nhược Y bảo cô ta thích hấn? Chuyện thật hay đùa vậy?

-Cô... cô nói thật chứ? -Hấn lẩm bẩm.

-Dĩ nhiên là thật. Cái đồ ngốc như cậu, hôm đó có mặt Kiến Văn, chẳng phải tất cả đều rất rõ ràng sao? Có thể mà cậu cũng không chịu hiểu.

-Nhưng... Nhưng...

-Tôi là con gái, làm sao dám thích cậu được? Cậu lại không có động thái gì, chẳng lẽ bắt tôi cộc đi tìm trâu à? Thế nên tôi đành phải giả vờ khinh thường cậu -Nhược Y thở thễ, khi nói những lời đó, giọng cô ta bỗng trở nên rất đáng yêu -Vì thế, Dịch Hàn à, xin lỗi cậu nhé.

Dịch Hàn cứ như từ trên trời rơi xuống. Là thật rồi, Nhược Y không những nhớ tên hấn, mà những lần gặp hấn cô đều nhớ rất rõ. Tình cảm này không thể là giả được.

-Cuối tuần này câu lạc bộ hóa trang có một party nho nhỏ. Cậu đến dự chung với bọn tôi nhé.

Lúc Nhược Y cúi vào tay hấn tờ giấy ghi địa chỉ tổ chức party, hấn vẫn tưởng rằng mình chưa thoát khỏi giấc mơ ấy. Cho đến tận buổi tối, nắm chặt mẩu giấy trong tay hấn mới thật sự tin Nhược Y đã nói thích hấn thật. Mỗi hấn mỉm cười thích thú khi nhớ lại cô đã lặp đi lặp lại với hấn sẽ bạn trang phục thế nào, mặt nạ ra sao trong ngày hội hóa trang ấy. Cô ấy thật sự rất đáng yêu.

Ngày lễ các thánh đến trong sự chờ đợi mong mỏi của hấn. Hôm đó hấn nắn nỉ mượn được ở chỗ bố dựng bộ vest ông đã mặc khi đám cưới với mẹ hấn, mang một chiếc mặt nạ vừa vặn rồi đến đêm hội ấy trước cả giờ đồng hồ.

Dịch Hàn tìm thấy Nhược Y trước cổng trong bộ dạ phục đã tả với chiếc mặt nạ che gần kín gương mặt. Hấn đã cùng cô khiêu vũ, đi dạo quanh lòng hồ với cô, những điều hấn chưa từng nghĩ đến. Cuối buổi tiệc, họ thậm chí được bầu chọn là cặp đôi đẹp nhất.

Thế nhưng cơn ác mộng một lần nữa lại ập đến. Sau khi lãnh giải trên sân khấu, hấn không kiềm chế được tiếng hò hét cổ vũ bên dưới mà trao cho cô một nụ hôn. Phút chốc chiếc mặt nạ lông vũ rơi xuống, và hấn suýt chút đã gào lên.

Cô gái đã cùng hấn trải qua cả buổi tối tuyệt vời đó hóa ra không phải Nhược Y.

Hấn đứng sững khi nhận ra gương mặt của ả Tâm Khiết da cóc, con bé mà cả trường không ai dám bước tới gần. Lúc ấy hấn mới hiểu tại sao từ đầu tới cuối cô ta chẳng nói tiếng nào thì đã quá muộn.

Nhưng điều hấn đau hơn nữa là, tới tận lúc ấy hấn mới nhận ra Nhược Y đang cười sặc sụa bên dưới, xung quanh là đám con gái a dua theo trò mèo chuột của cô ta.

Dịch Hàn bỏ chạy. Hấn chạy như điên băng qua lũ người man rợ ấy, qua cả khu vườn rực rỡ trong nhà họ Nguyễn. Trái tim hấn còn tê tái hơn cả ngàn vạn mũi tên xuyên đốt.

Dịch Hàn. Cái giá này mi đáng phải nhận. Mi có gì mà dám trèo cao chứ?

Hấn tự nói với mình câu đó nhiều lần suốt quãng đường về. Nguyên rủa mình phải tránh xa cô ta ra, nhưng tình cảm ấy lại cứ như một ngọn lửa bị đè nén, càng cố giấu bao nhiêu thì lại càng âm ỉ cháy trong hấn.

Kể cả khi đoạn băng quay cảnh hấn hôn Tâm Khiết da cóc bị phát tán khắp trường, kể cả khi phải sống trong tiếng dè bỉu mỉa mai của cả trường lẫn sự đeo bám của Tâm Khiết, hấn vẫn không thể ghét cô ta.

Lần đầu tiên hấn nhận ra muốn ghét một người thật sự khó đến vậy.

3. Chương 3

Đầu năm mới, trong trường bắt đầu náo nức chuẩn bị cho ngày lễ tình nhân, chỉ có hấn vẫn lăm lăm đi về. Đã hơn 2 tháng hấn tránh mặt Nhược Y như chuột tránh mèo. Không phải hấn sợ cô ta sẽ lại bày trò với hấn, cái hấn sợ là nhìn thấy càng khiến mình không ngăn được tình cảm dành cho cô.

Tại sao hấn làm bao nhiêu việc, cuối cùng cũng không quên được cô ta?

Một hôm Dịch Hàn phải ở lại trực vệ sinh lớp. Lúc này cả trường đã về hết, hấn vừa bước lên bậc cầu thang thì đã nhìn thấy Nhược Y ngồi ở bàn của Kiến Văn, mắt đỏ hoe. Thấy hấn vội vàng bước ra ngoài, cô bèn quát:

-Sao vậy? Cậu làm sao mà nhìn thấy tôi như thấy ma vậy?

-Gặp cậu không bỏ chạy thì còn làm gì – Hấn đáp lảm bầm.

Nhược Y cười nhạt. Dịch Hàn rất sợ điệu cười ấy, mỗi lần cô ta tinh ý như thế đều có chuyện xảy ra. Thông thường lại chẳng bao giờ là chuyện tốt.

-Cậu... không phải rất thích tôi sao? – Nhược Y ưỡm ờ.

-Một lần chưa phải đã quá đủ rồi sao? – Dịch Hàn nói – Sau những gì cậu đã làm, tôi còn dám thích cậu thì tôi đúng là đại ngốc.

-Vậy... lần này tôi nói thật thì thế nào?

-Cậu nói gì thật mới được chứ?

-Làm bạn trai tôi đi.

Sau lời Nhược Y là một khoảng dài im lặng. Không phải Dịch Hàn ngốc đến mức tin lời cô ta lần thứ 2. Chỉ là những lời đó, cho dù là giả dối thì quả thật vẫn rất ngọt ngào. Đấu tranh tư tưởng mãi một lúc, hấn nói:

-Không. Cũng trễ rồi, cậu mau thu dọn đồ về đi, tôi còn phải dọn phòng nữa.

Dịch Hàn lúi húi định bỏ đi, song Nhược Y đã kéo tay hấn lại. Lúc cô ta rướn người hôn lên môi hấn, hấn chỉ có thể đứng bất động. Mãi một lúc sau, mùi hương ngọt ngào dịu dàng đó dường như vẫn đọng lại trên môi hấn. Nhược Y cười nhạt:

-Cậu đã cướp mất nụ hôn đầu đời của tôi rồi, từ giờ cậu phải chịu trách nhiệm.

Nhược Y, một cô gái ngang bướng như vậy, bản tính chẳng có điều gì là tốt, có sao Dịch Hàn lại không thể cự tuyệt cô ta?

...

Chẳng mấy chốc tin đồn Dịch Hàn và Nhược Y quen nhau đã lan truyền đến mọi góc ngách trong trường học. Dịch Hàn đương nhiên biết Nhược Y chỉ lợi dụng mình, nhưng chính hấn cũng không nghĩ cảm giác được ở bên cô ta lại khiến hấn mãn nguyện đến thế. Trong lòng hấn đã âm thầm thừa nhận, bất kể là việc gì, chỉ cần cô ta mở miệng hấn chắc chắn sẽ không thể từ chối. Huống chi cái nhiệm vụ làm bạn trai này thật ra lại khiến hấn rất đổi tự hào.

Này nhé. Mỗi sáng hấn lại đeo cô ta đi học, đến tối lại rước về. Trong suốt thời gian trên lớp, hấn cung phụng cô ta như thể một thằng đầy tớ đích thực. Thỉnh thoảng, trong lúc nổi hứng Nhược Y có thể rủ hấn đi chơi. Cô ta rất thích ăn kẹo bông gòn nên hầu như lúc nào cũng bắt hấn chở đến gian hàng ở cuối phố. Thi thoảng còn là những buổi tối dạo quanh bờ hồ tẻ nhạt. Chẳng phải Dịch Hàn không biết nhà Kiến Văn ở sát bên bờ hồ đó. Thế nhưng nếu đó chỉ là một vai diễn mà Nhược Y yêu cầu, hấn cũng sẵn sàng đóng cho thật trọn vẹn.

Có hôm đang ngồi trên giàn hoa, trông thấy Kiến Văn và Gia Nghiên ở hướng ngược lại, Nhược Y vội nhảy xuống đất ôm chầm lấy hấn hôn. Hấn sưng sốt nhưng vẫn nhiệt tình đáp lại nụ hôn ấy.

Nếu trò chơi này là một giấc mơ, hấn chẳng thà không bao giờ thức dậy nữa.

Một hôm, sau khi đưa Nhược Y về nhà, hắn bị đám đầu gấu trong trường chặn đánh đến xuất huyết phải nhập viện. Nhược Y tuy nghèo khó, nhưng dù gì cũng là tiểu thư con nhà giàu, lại xinh đẹp như đóa hoa mới nở. Thế nên việc một kẻ khổ rách áo ôm như Dịch Hàn lại có thể chiếm được tình cảm của cô nàng hóa ra lại khiến nhiều kẻ ganh ghét. Việc bị đánh trước giờ Dịch Hàn cũng quen rồi, chỉ là không ngờ lần này lại nặng thế. Suốt 1 tuần hắn nằm liệt giường, cũng có vài bạn cùng lớp tới thăm, song tuyệt đối chẳng thấy bóng dáng Nhược Y. Mấy ngày đầu hắn cũng hơi tủi thân, về sau lại đâm ra lo lắng không biết cô ta có xảy ra chuyện gì không.

Ngày đầu tiên đi học sau khi xuất viện, hắn hăm hở đạp xe đến nhà Nhược Y. Người nhà cô ta báo cô đã đi học từ sớm. Hắn lại vội vã trở lại trường. Nỗi nhớ nhung suốt một tuần liền của hắn được đáp lại bằng cảnh tượng Nhược Y đứng trước cổng trường, ôm hôn thắm thiết với một thằng nhóc tên Gia Lạc lớp dưới.

Hóa ra cô ta không đến thăm hắn chỉ vì đã tìm ra được một bạn diễn mới.

-Tại sao lại đối với tôi như vậy?

Đáp lại cơn giận dữ của hắn, cô ta chỉ cười nhạt. Cũng trong cái vườn hoa này, mới đó ít lâu hắn còn là bạn trai cô, chớp mắt cái đã biến thành vai phụ không người biết tới. Cô ta nhún vai.

-Vậy còn chưa hiểu sao? Tại vì cậu hết giá trị lợi dụng rồi, thằng ngốc ạ.

-Có phải vì chuyện tôi nhập viện không? – Hắn nói – Giờ tôi đã trở lại rồi. Tôi sẽ tiếp tục làm bạn trai cậu, cậu bỏ thằng nhóc đó đi.

-Gia Lạc có gì không tốt? Cậu ta trẻ tuổi, đẹp trai, có ông bố giàu có. Xét về mọi mặt đều hơn cậu. Đó là chưa kể cậu ta cũng ngốc như cậu vậy.

Từng lời Nhược Y nói cứ như những mũi kim xâu xé trái tim Dịch Hàn. Hắn muốn thét lên nhưng không thể, chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô ta bỏ đi.

Tối hôm ấy hắn nằm trên mái nhà, càng nghĩ nước mắt càng tuôn ra lúc nào không biết. Hắn nhớ tới nụ cười của cô ta khi cầm cây kẹo bông gòn trong tay, tự hỏi tại sao một cô gái ích kỷ và tàn nhẫn đến chừng đó lại được tạo hóa ban cho nụ cười khả ái ngây thơ như vậy. Phải chăng là sự trêu ngươi của ông trời dành cho hắn.

...

Những ngày cuối năm học, lúc bọn học sinh cuối cấp vừa thi tốt nghiệp xong thì trong trường lại râm ran tin đồn về việc Kiến Văn và Gia Nghiên sắp đính hôn. Bấy giờ kết quả đã gần như chắc trong tay, thế nên việc gia đình hai bên cho họ đính hôn sớm để yên tâm cùng sang Mỹ là chuyện rất hiển nhiên. Nhưng cùng với việc đó, tương lai của Nhược Y cũng là điều mọi người đều bàn ra tán vào.

Lời đồn trong trường ít nhiều đều đến tai Dịch Hàn. Cho dù có cố gắng đến mấy, hắn cũng chẳng thể nào coi như không nghe không thấy. Thực tâm hắn bắt đầu lo sợ Nhược Y sẽ nghĩ quẩn giống ngày trước.

Những chỗ Nhược Y thường lui tới Dịch Hàn đều biết khá rõ. Hắn bỏ một ngày ra tìm kiếm, rốt cuộc cũng nhìn thấy cô ta ngồi khóc sau hoa viên trường. Nếu trên đời này có 1 điều khiến hắn cực kỳ ghét, đó chính là lý do khiến Nhược Y phải khóc như vậy.

Hắn lặng lẽ đứng bên cạnh Nhược Y. Cô ta biết nhưng vẫn không ngẩng đầu lên nhìn hắn tới một cái. Tới khi tiếng thút thút đã thôi dần, giọng cô ta mới nghèn nghẹn lên tiếng.

-Cậu nhìn cái gì? Có phải thấy tôi trở nên như vậy cậu rất vui không?

-Tôi... chỉ thấy lo cho cậu.

Dịch Hàn ấp úng nói. Chẳng ngờ lời vừa thốt ra lại càng khiến Nhược Y òa khóc to hơn. Hắn chẳng biết phải làm thế nào, chỉ biết lúng túng ngồi xuống nhìn cô ta. Được thể, cô ta càng lấy tay dấm mạnh vào người hắn, vừa khóc vừa nói:

-Cậu nói cho tôi biết đi. Rốt cuộc chị Gia Nghiên có gì tốt hơn tôi? Tại sao mọi người đều yêu thương chị ấy mà không thương tôi? Ba mẹ tôi đã vậy, cả Kiến Văn cũng vậy...

Nhược Y không nói được hết lời vì tiếng nấc một lần nữa khiến cô nghẹn lại. Cô ôm chầm lấy Dịch Hàn khóc nức nở trên vai hắn. Dịch Hàn chẳng biết nói lời tốt lành để an ủi cô ta, chỉ có thể ôm chặt lấy cô, dùng hơi ấm cơ thể mình sưởi ấm cho trái tim lạnh giá đó.

Thật ra một khi hắn đã thích Nhược Y, cô ta có điểm nào tốt hay không cũng chẳng còn quan trọng. Quan trọng là trong lòng hắn có cô ta, vậy là được rồi.

-Tôi đã làm mọi cách để Kiến Văn chú ý tới –Nhược Y lại tiếp bằng giọng thút thít, hắn nghe được mà trái tim như thể co thắt lại –Tôi rạch cổ tay để tự sát trước mặt anh ấy, cố ý quen bạn trai, hôn nhau chôn đống người để anh ấy ghen. Tôi hư hỏng, tôi phá phách, tôi chỉ muốn anh ấy quan tâm tôi một chút, tại sao lại khó như vậy?

Vì hắn ta là một tên ngốc, có phước mà không biết hưởng.

Dịch Hàn trộm nghĩ, nhưng hắn không nói ra điều đó, chỉ lẳng lặng vuốt tằm lưng nhỏ xíu của cô. Hắn có chút ganh tị với Kiến Văn, một tên công tử nhà giàu như y mới gọi là không có gì tốt, có một người con gái vẹn toàn như Gia Nghiên yêu đã đành, ngay cả cô nàng ngỗ ngược này cũng dốc hết sức lực chỉ để được y chú ý. Kiến Văn tại sao lại tốt số đến như vậy?

-Suốt đời này tôi chỉ có thể làm một cái bóng. Cho dù có cố gắng đến thế nào cũng không thể bằng được chị ấy. Tại sao đã sinh ra tôi còn phải sinh ra chị ấy?

Nhược Y hỏi, cô ta giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Dịch Hàn, khiến hắn không thể không thương cảm.

Hắn không biết an ủi cô, cũng chẳng biết phải trả lời thế nào để cô bình tâm lại. Đắn đo một lúc, hắn bảo.

-Cô còn có tôi mà. Tôi thương cô. Thật lòng.

Nhược Y nghe thế chỉ cười nhạt. Đoạn cô ta buông Dịch Hàn ra, đứng dậy phủi phủi bộ váy áo.

-Nếu có thể, tôi ước gì chị ta không tồn tại trên đời. Đi đâu cũng được. Chết quách đi càng tốt.

Những lời cuối cùng Nhược Y buông ra có vẻ khinh miệt hơn là một lời tâm sự thật lòng. Sau đó cô ta quay người đi thẳng ra sân chính, không chào tạm biệt Dịch Hàn lấy một lời.

Hắn dõi mắt nhìn theo bước chân cô. Một cảm giác khó chịu len lỏi trong lòng.

....

4. Chương 4

Buổi chiều hôm đó, khi hắn đạp xe băng qua đoạn đường đồi để về nhà, hắn thấy Kiến Văn và Gia Nghiên cãi nhau gì đó. Ban đầu hắn cũng không để ý lắm, cho đến khi lại bắt gặp Gia Nghiên một mình đi bộ qua lối tắt lên đồi, dường như cô ta rất tức giận.

Hắn âm thầm theo đuôi Gia Nghiên một lúc, tới khi nhận ra cô ta đã mỏi mệt, dường như là gọi điện cho Kiến Văn. Cả hai cãi nhau mất một lúc trong điện thoại, cuối cùng dường như cũng làm hòa. Gia Nghiên tắt máy, mỉm cười bước ra sát khu đường đồi hơn. Có lẽ cô ta đang chờ Kiến Văn tới rước.

Đột nhiên Dịch Hàn cảm thấy giận vô cùng. Gia Nghiên và hắn tuy trước giờ không có mâu thuẫn hay xích mích gì, nhưng Nhược Y là em gái cô ta cơ mà. Ngay cả công bố một chuyện như vậy, cô ta không quan tâm Nhược Y có thể hành động điên rồ thế nào sao? Trong lúc này còn có thể vô tư hạnh phúc đi cùng Kiến Văn như vậy, bản thân Dịch Hàn cũng cảm thấy khinh miệt cô ta.

Đoạn đường đồi thật vắng. Sau khi Gia Nghiên cúp máy thì không gian dường như chỉ còn có tiếng ve đang gọi đầu đó đằng xa. Con đường rộng lớn như vậy, nhưng chỉ có hắn và Gia Nghiên.

Dịch Văn lại nhớ đến gương mặt lúc chiều của Nhược Y, trái tim hắn như quặn thắt. Hắn ghét cô gái này, nếu có thể hắn đã nguyện rửa cô ta. Vì cô ta mà Nhược Y của hắn mới phải đau khổ như vậy.

-Nếu có thể, tôi ước gì chị ta không tồn tại trên đời. Đi đâu cũng được. Chết quách đi càng tốt.

Những lời Nhược Y nói như thể thôi thúc hẳn. Một ý định điên rồ chợt nảy sinh trong đầu hẳn. Hẳn bước tới gần Gia Nghiên hơn. Cô ta đang cầm dây phone nghe nhạc, chẳng mấy may để ý đến sự hiện diện của hẳn.

Hẳn đẩy cô ta xuống đời.

Gia Nghiên không hề có sự phòng bị, hoàn toàn không nhận ra kẻ nào vừa xuất hiện xô mình. Cô ta chỉ kịp thời hét lên một tiếng rồi ngã xuống, ngay bên dưới là làn đường cao tốc.

Vừa lúc ấy, một chiếc xe lao nhanh đến.

Dịch Hàn không kịp suy nghĩ, vội vàng nấp xuống gốc cây gần đó. May cho hẳn, đoạn đường khá tối nên dù có ánh đèn đường mờ ảo cũng khó có ai đó có thể nhìn thấy hẳn. Ở đó, hẳn trông rõ mồn một cảnh tượng Gia Nghiên rơi thẳng vào làn chạy của chiếc xe vừa lao đến, đầu cô ta đập vào kính. Tiếng rít của thắng xe âm vang cả đoạn đường dài.

Dịch Hàn thở hồng hộc. Trong lúc này đầu óc hẳn như thể rối tung. Trước khi ai đó kịp thời trong thấy, hẳn mau chóng dừng xe lại rồi đập thắng về nhà.

Đêm đó hẳn lại mơ thấy ác mộng. Khác chẳng là trong giấc mơ của hẳn lúc này không có Nhược Y, chỉ có gương mặt đầy máu của Gia Nghiên nằm dưới mặt đường.

Và khi giật mình tỉnh dậy, hẳn cũng không quên ghi nhận chiếc xe đã tông trúng cô ta chính là chiếc BMW mà Kiến Văn mỗi ngày đều lái đến trường.

...

Đám tang Gia Nghiên diễn ra trong không khí ảm đạm của cả trường. Hết thầy bạn bè và giáo viên đều thương tiếc cô học trò xấu số, trong lúc tương lai tình yêu đều đang rộng mở trước mắt lại phải ra đi. Người đau thương nhất phải nói chính là Kiến Văn.

Sau mấy ngày điều tra, cảnh sát kết luận Kiến Văn không vi phạm luật lệ giao thông, cũng không chạy quá tốc độ, chỉ là Gia Nghiên trượt chân rơi từ đồi xuống mới xảy ra chuyện không may. Nhưng lúc này với Kiến Văn mà nói, chẳng thà người trượt chân xuống đồi hôm ấy là anh ta có khi sẽ bớt đau khổ hơn.

Chính tay lái xe đụng chết người mình thương yêu. Nỗi đau này không ai có thể hiểu tường tận và thương cảm như anh ta.

Hôm đến dự đám tang, nhìn thấy Kiến Văn đau thương như vậy, Dịch Hàn lại có chút thỏa mãn. Cái con người tốt số đó hóa ra cũng có ngày hôm nay. Hẳn không vui thì phải nên thế nào? Không chỉ vậy hẳn còn phải vui thay Nhược Y nữa.

Tâm nguyện của cô, hẳn đã vì cô mà thực hiện rồi.

Thế nhưng không như hẳn nghĩ, Nhược Y gần như đã kiệt sức sau cái chết của Gia Nghiên. Cô ta thậm chí không ngồi nổi trong chỗ dành cho đám gia quyến mà phải tựa vào người Kiến Văn. Ban đầu Dịch Hàn còn cho rằng Nhược Y chỉ là cố gắng đóng kịch để lấy lòng Kiến Văn. Nhưng đến ngày thứ 2, thứ 3 hẳn đến lễ tang đều như thế. Cho dù là diễn kịch đi chăng nữa, người như Nhược Y cũng chẳng bao giờ đủ kiên nhẫn để duy trì lâu đến thế. Dịch Hàn dần đi từ cảm giác thỏa mãn sang lo lắng và hoang mang. Rốt cuộc hẳn có làm phật ý Nhược Y chăng?

Sau đám tang, Nhược Y cũng không đến trường. Lúc này Dịch Hàn đã tốt nghiệp xong và đang trong thời gian ôn thi đại học nên cũng tương đối rảnh rỗi, bèn đến nhà thăm cô ta. Ba mẹ Nhược Y cũng suy sụp sau cái chết của Gia Nghiên nên họ cũng chẳng phiền lòng việc Dịch Hàn ghé thăm. Có lẽ họ chẳng muốn phải mất luôn cả cô con gái thứ hai nữa.

Nhược Y nằm thất thần bên giường bệnh. Tới lúc này Dịch Hàn mới chắc rằng cô ta bệnh thật chứ không phải giả đò. Trong cô ta thần sắc tiêu tụy như vậy, thậm chí hẳn trở nên đau đớn lạ thường.

-Nhược Y. Tôi đến thăm cậu

Hắn nói, cô ta nghe nhưng lại chẳng thèm trả lời.

-Cậu không sao chứ? Nghe bạn cùng lớp nói đã mấy ngày cậu không đến trường. Có chuyện gì vậy?

Nhược Y rên ư ử, nhưng vẫn không đáp. Hắn bước đến gần cô hơn, cố gắng kéo tấm chăn đang trùm kín người cô ra. Bất giác hắn lùi lại. Trên tấm chăn ấy đầy nước.

Nước mắt của Nhược Y.

Dịch Hàn mơ hồ đoán ra sự tình, nhưng hắn vẫn kiên nhẫn hỏi lại.

-Nói tôi biết đi. Có chuyện gì vậy? Có phải là... cái chết của Gia Nghiên...

-Là tôi đã giết chị ấy

Cuối cùng Nhược Y cũng lên tiếng. Chỉ là những chuỗi âm thanh không rõ ràng nhưng Dịch Hàn vẫn có thể nghe được. Giọng nói của cô, đêm nào cũng ở trong giấc mơ của hắn.

-Cậu... cậu đang nói gì vậy? Chẳng phải là một tai nạn, chẳng phải là Kiến Văn...

-Là tôi đã giết chị ấy –Nhược Y líu ríu lặp lại –Nếu không phải tại tôi, chị ấy sẽ không chết. Là tôi mỗi ngày đều nghĩ, chỉ cần chị ấy chết đi... Chỉ cần chị ấy chết đi... Giờ chị ấy chết thật rồi. Cậu nói đi, tôi lại trở nên đau khổ như vậy. Là chính tôi đã hại chết chị ấy.

-Cậu... thật ngốc.

Dịch Hàn thở dài nói.

Nói thế vì hắn chẳng biết nói gì khác nữa.

Nhìn Nhược Y đau khổ thế này Dịch Hàn mới biết hắn sai rồi, sai thật rồi. Lần này không phải vì Gia Nghiên mà chính hắn đã đem nỗi đau đến cho cô. Làm tổn hại đến người hắn thương yêu, rốt cuộc đây là điều hắn muốn sao?

-Là tôi đã hại chết chị ấy –Nhược Y vẫn lầm bầm.

Hắn xích đến gần hơn, lấy tay lau nước mắt cho cô ta. Đoạn, hắn áp mặt cô ta đến sát mặt mình, thì thầm.

-Ngốc. Cậu chẳng giết ai cả. Vì người giết Gia Nghiên là tôi đây này.

-Cậu... cậu nói gì vậy? – Nhược Y sững sờ nói

-Đã nghĩ rằng “chỉ cần cô ấy chết đi, thì cậu mới được vui vẻ”, tôi đã nghĩ như vậy đấy – Dịch Hàn tiếp – Nhưng cậu không cần phải như vậy. Cậu không cần phải chịu trách nhiệm trong cái chết của Gia Nghiên. Bởi vì người thật sự hại chết cô ấy, người đã xô cô ấy xuống đồi... là tôi đây này.

Đôi vai Nhược Y run lên cầm cập, ánh nhìn của cô đầy thẳng thốt. Nhưng rốt cuộc cô cũng không thể nói thêm điều gì nữa.

Dịch Hàn đứng dậy. Hắn cảm thấy cuộc gặp hôm nay đã đủ. Nhược Y thành ra thế này hắn cũng đành mang tâm trạng thất vọng mà trở về. Hắn nắm chặt tay cô ta, hạ giọng.

-Đừng tự trách mình nữa. Nếu cậu muốn tìm lại công bằng cho Gia Nghiên, cậu cứ báo cảnh sát đến tìm tôi. Tôi sẽ không kháng cự. Chỉ cần là cậu đừng như thế này nữa được không? Mọi chuyện không phải lỗi của cậu. Hãy trở lại là Nhược Y như của trước đây...

Rất lâu sau khi Dịch Hàn đi khỏi, Nhược Y vẫn ngồi thẫn thờ trên chiếc giường trải ga trắng toát, bàn tay xiết chặt mảnh chăn ướt đầy nước mắt.

...

Dịch Hàn đã đợi 7 ngày. Không có viên cảnh sát nào đến tìm hắn.

Đến ngày thứ 8, hắn bình thản lên tàu đi Bắc Kinh thi đại học. Bạn học không ai đến đưa tiễn, cả ông bố dượng cũng chẳng thêm ghé mắt, nhưng hắn chẳng cần.

Chính hắn cũng không thật sự hiểu, hắn đến Bắc Kinh làm gì khi nửa hồn của hắn đã lưu lại thành phố này mất rồi.

Rốt cuộc dù không có sự chuẩn bị gì nhưng việc thi cử của hắn lại tiến hành rất thuận lợi. Hắn đoán chẳng mấy chốc mình sẽ có tên trong danh sách trúng tuyển ngành y năm đó. Lưu lại Bắc Kinh hết hai tháng hắn mới khăn gói trở về quê nhà. Lần này hắn có một mục tiêu lớn lao hơn.

Hắn muốn ngày nhập học tại thành phố xa lạ kia sẽ có cô theo cùng.

Nhưng hai tháng hắn đi đường như đã có bao biến đổi. Cái tin chấn động đầu tiên hắn nghe được là Kiến Văn không đi Mỹ nữa, y sẽ ở lại học đại học ở quê, có lẽ ra trường lại kiếm một công việc ngon ăn từ mối quan hệ của ông bố giàu có.

Và việc thứ 2 là Nhược Y gần như đã biến thành một con người hoàn toàn khác.

Trong suốt mấy năm quen biết cô ta, hắn chưa bao giờ nhìn thấy cô ta vẽ tranh làm thơ, mỗi ngày đều đến trường đúng giờ. Nghe bọn bạn cùng lớp năm xưa kể lại, Nhược Y còn năng nổ tham gia các hoạt động từ thiện. Ban đầu Dịch Hàn còn không tin lắm, cho đến khi tận mắt nhìn thấy cô ta trên chuyến tàu gom tiền cho người vô gia cư hắn mới thật sự tin.

Nguyễn Nhược Y mà hắn yêu, quỷ tha ma bắt cô ta đâu mất rồi?

-Cậu làm sao thế hả? Có phải ai bắt cậu phải trở nên như vậy không?

Đó là câu đầu tiên hắn có thể thốt ra khi gặp riêng cô ta. Cái cô gái mà hắn từng điên đảo vì 8 phần ác quỷ 2 phần thiện lương ấy chỉ cười nhạt đáp lại.

-Tôi thế này cậu thấy không tốt hơn sao?

-Không tốt, không tốt chỗ nào hết. Cậu không phải là Nhược Y mà tôi từng biết –Hắn điên cuồng nói, hai tay bóp chặt vai cô ta –Nhược Y mà tôi biết tuyệt đối sẽ không làm những việc mất thời gian đến thế này. Nhược Y mà tôi biết thích nghịch ngợm, chán ghét nhất là vẽ tranh. Nhược Y của tôi thậm chí không thích những gì gò bó. Bất kể là chuyện người ta bắt cô ấy làm, cô ấy tuyệt đối sẽ không làm. Cậu nói đi, là cậu giấu cô ấy ở đâu rồi?

Đôi mắt Nhược Y hơi ươn. Trong một thoáng, cái nhìn của cô trở nên là lạ khác thường. Nụ cười nhạt nhẽo khinh người ngày trước cũng bay đâu mất.

-Cậu cũng hiểu rõ Nhược Y của trước đây quá nhỉ?

-Tôi biết rồi, có phải cậu vẫn nghĩ về việc của Gia Nghiên không? –Dịch Hàn vẫn không bỏ cuộc –Tôi đã nói với cậu rồi, cậu không cần phải tự trách bản thân mình. Người hại chết cô ấy là tôi, là tôi mà. Cậu không vượt qua được? Cứ báo cảnh sát đến bắt tôi. Tất cả tội lỗi mình tôi gánh chịu. Tôi xin cậu. Đừng như thế này có được không?

-Tôi chưa từng trách cậu, bởi vì tôi biết tất cả là do tôi mà ra. Cậu có hiểu không? –Nhược Y nói, giọng bình thản –Nếu không có tôi trước giờ Kiến Văn và Gia Nghiên sẽ không phải khó xử như vậy. Không có tôi ba mẹ sẽ không phải đắn đo xem làm sao để yêu thương chúng tôi như nhau. Không có tôi thì cậu sẽ không trở nên thế này. Tôi từng nói với cậu, Gia Nghiên không tồn tại thì tốt hơn. Thật ra tôi sai rồi. Người không nên tồn tại là tôi mới đúng.

Nước mắt ứa ra từ khóe mi Nhược Y. Dịch Hàn nhìn thấy, nhưng chính hắn cũng bị những lời cô thốt ra làm đau lòng.

-Tôi hại Gia Nghiên chết, khiến Kiến Văn mất đi người anh ấy yêu quý nhất, khiến ba mẹ tôi mất đi đứa con gái họ đã kỳ vọng suốt mười tám năm. Cậu nói tôi có đáng trách không?

Dịch Hàn ghì chặt lấy mái tóc Nhược Y, ấn đầu cô ta vào ngực mình. Nhược Y khóc, hắn cũng khóc.

-Tôi sẽ tự thú, Nhược Y –Hắn nói –Tôi không thể nhìn cậu ra nông nổi này. Cậu chẳng có lỗi với ai cả. Bởi vì nếu cậu không tồn tại thì tôi sẽ yêu ai, vì ai mà phấn đấu đây? Cuộc đời này, người tôi để tâm nhất chỉ có mình cậu. Vì vậy nếu cậu không hạnh phúc, hãy để tôi chịu bất hạnh thay cho cậu.

-Không ích gì đâu, Dịch Hàn –Nhược Y nói. Đây là lần thứ hai cô ta gọi cả tên lẫn họ hắt ra như thế –Tương lai của cậu rất tươi sáng. Đừng đánh đổi tất cả vì tôi. Cứ xem đó là một bí mật riêng của chúng ta. Chỉ cần tôi không nói, cậu không nói, sẽ không sao cả. Nếu cậu yêu tôi đến như vậy. Hứa với tôi một chuyện có được không?

-Chuyện gì cậu yêu cầu tôi cũng có thể làm –Hắn đáp chắc nịch.

-Quên tôi đi.

-Vì sao?

-Bởi vì tôi sẽ đính hôn với Kiến Văn. Vào cuối năm nay.

Những lời cuối cùng Nhược Y nói cứ như từng lưỡi dao xé nát trái tim của Dịch Hàn. Hắn đứng đó, mặt đối mặt với cô mà tưởng như xa cách nghìn dặm. Bao nhiêu câu hỏi tại sao, vậy mà vẫn không thể thoát ra thành lời.

5. Chương 5

Sau khi Gia Nghiên chết, tâm tính Kiến Văn dần thay đổi, lúc nào cũng muốn có người bên cạnh để dựa dẫm. Vừa may Nhược Y lúc này cũng thường thăm hỏi chăm nom. Mọi việc Kiến Văn đều dựa vào cô riết thành thói quen, không có Nhược Y ở bên là không được. Hiển nhiên tất cả mọi người đều biết Kiến Văn thực tế chưa bao giờ yêu Nhược Y, anh ta chỉ cần một người chăm sóc mình, làm chiếc phao cứu sinh để mình bám víu. Và Nhược Y, với gương mặt hao hao Gia Nghiên được anh ta chọn cũng chẳng có gì lạ.

Cả ba mẹ Kiến Văn và Nhược Y ban đầu đều phản đối hôn sự này, nhưng trước thái độ cương quyết của Nhược Y họ cũng đành nhân nhượng. Đành rằng ông bà nhà họ Nguyễn cũng không muốn mất đi đứa con gái cuối cùng này, trong khi họ Lâm thì nhận ra sự có mặt của Nhược Y khiến con trai họ đỡ trầm uất được phần nào. Nhược Y còn thuyết phục được Kiến Văn theo mình sang Mỹ. Sau lễ đính hôn ít ngày, cả hai sẽ cùng rời khỏi.

Với mọi người mà nói, cô em thay cô chị tiếp nối tình duyên dang dở, âu cũng là sự sắp đặt của số phận.

Duy chỉ có Dịch Hàn biết rõ mọi việc không phải như vậy. Hắn biết Nhược Y của hắn, chỉ đơn giản là đang cố gắng sống thay ột người đã mất.

Nhiều lần hắn đến biệt thự tìm Nhược Y, nhưng bao giờ cũng nhận được câu trả lời cô không có nhà. Lúc đầu hắn còn nghĩ rằng cô ta cố tình tránh mặt hắn, cho đến một buổi tối tình cờ hắn đạp xe ngang qua hồ nước ngày nào, trùng hợp thế nào lại gặp Nhược Y vừa mở cửa nhà Kiến Văn bước ra.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy hắn, Nhược Y cũng có vẻ hốt hoảng, vội vàng định quay trở vào nhà. Song Dịch Hàn cũng không vừa, hắn quăng chiếc xe đạp đi, kịp thời kéo tay cô lại.

-Cậu đang làm cái quái gì vậy hả? Sao lại ở đây vào giờ này? Cậu biết trễ lắm rồi không?

-Tôi đã bảo cậu đừng để mắt đến tôi rồi mà –Nhược Y đáp, không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

-Đừng để mắt đến cậu? Cậu bảo làm sao tôi không để mắt đến cậu đây? Mấy ngày qua cậu liên tục không có nhà, tôi tìm cậu khắp nơi. Không ngờ cậu lại trốn chui trốn nhủi ở đây. Cậu làm trò gì thế hả?

Nhược Y mím môi, chưa kịp trả lời thì có Kiến Văn gọi từ bên trong. Dường như y đã mơ màng tỉnh dậy, không ngừng gọi tên Gia Nghiên.

-Gia Nghiên, em ở đây rồi.

Trong một thoáng Dịch Hàn có hơi sững sốt trước dáng vẻ của Kiến Văn lúc này. Y hẳn là đã không cạo râu trong thời gian khá lâu, điệu bộ lời thoại lách thép, gương mặt tiêu tụy. Vừa nhìn thấy Nhược Y, y vội lao nhanh tới nắm tay cô ta, hệt như một đứa trẻ nhìn thấy món quà sinh nhật của mình.

-Gia Nghiên, em đi đâu lâu vậy? Anh cứ tưởng em lại bỏ đi rồi.

-Khờ quá, em chỉ dọn dẹp ít đồ thôi –Nhược Y cười đáp, nụ cười dịu dàng mà cả trong giấc mơ Dịch Hàn cũng chưa bao giờ thấy được –Anh vào nhà trước đi. Xong việc em vào ngay.

Kiến Văn có vẻ chưa tin lắm, y cứ ậm ừ đưa mắt sang nhìn Dịch Hàn dò chừng, mãi một lúc mới chịu bỏ vào trong. Phút chốc khoảng sân vắng lặng ấy chỉ còn mỗi hấn và cô ta. Hấn muốn cười thật lớn, nhưng tất cả những gì nở ra được chỉ là một cái nhếch môi nhẹ.

-Là tôi nợ anh ấy –Nhược Y khẽ nói – Là chúng ta đã nợ anh ấy.

Hấn hít thở thật sâu, đoạn nhún vai nói.

-VẬY... chúc mừng cậu, cuối cùng cậu cũng được ở bên hấn ta rồi.

Tiếng ờ của Nhược Y chìm vào khoảng sân tĩnh lặng. Hai người nhìn nhau một lúc, rồi cuộc lại chẳng biết phải nói gì. Thấy sự hiện diện của mình bắt đầu trở nên thừa thãi, hấn chào tạm biệt cô ta, song lại chẳng nỡ quay đi.

-Nhược Y này, cậu hạnh phúc chứ? –Hấn hỏi sau hồi lâu cân nhắc.

-Sẽ...

Nhược Y đáp. Câu trả lời của cô thật ra rất rõ ràng.

Trên quảng đường đầy gió khi đó, hấn lại lặng lẽ quay đi. Dịch Hàn hấn nếu không có Nhược Y thì cũng như những cơn gió này, chỉ có thể phiêu bạt không biết đi đâu về đâu. Nếu sự ra đi của hấn có thể khiến Nhược Y hạnh phúc, hấn cũng âm thầm chấp nhận. Nhưng kết quả thế này hấn thật sự không cam tâm.

Dịch Hàn hấn, chẳng phải trước giờ đều tin vận mệnh là do bản thân mình nắm giữ sao?

-Nhược Y này

Hấn đột nhiên nói thật to. Nhược Y đã định vào trong nhà, nghe thấy tiếng hấn bèn ngơ ngác quay lại nhìn.

-Tôi đã nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học Bắc Kinh rồi –Hấn tiếp –Có lẽ tôi sẽ không kịp dự lễ đính hôn của cậu. Cậu có thể giúp tôi một việc cuối cùng không?

-Cậu nói đi –Nhược Y đáp lời –Nếu được, tôi chắc chắn sẽ giúp

Dịch Hàn cười nhạt. Nếu là Nhược Y của trước đây nói những lời này, chắc hấn sẽ phải nhéo mình xem đây có phải đang nằm mơ không ấy chứ. Nhưng cô gái này, Nhược Y trước mặt hấn đây lại trông chẳng khác nào một người xa lạ.

-Tôi muốn trông thấy cậu mặc váy đính hôn. Trước khi tôi đi cậu có thể mặc cho tôi xem không?

Thật lòng khi nói ra yêu cầu đó, Dịch Hàn đã nín thở chờ đợi. Hấn biết hấn có một hy vọng cuối cùng.

...

Dịch Hàn không nói dối. Đúng là hấn đã nhận được giấy báo trúng tuyển thật, nhưng việc muốn nhìn thấy Nhược Y mặc váy đính hôn thật ra chỉ là cái cớ. Điều hấn thật sự muốn là trên chuyến tàu lên Bắc Kinh của hấn, sẽ có cả cô ta.

Trước ngày hấn đi một ngày, Nhược Y ôm chiếc váy sang nhà hấn. Lẽ ra cô có thể làm việc này tại nhà, nhưng lại không muốn khiến mọi sự phức tạp thêm nên cô đành đáp ứng nguyện vọng của hấn. Sẽ chẳng hay ho gì khi một cô dâu sắp cưới lại mặc sarê cho người tình cũ xem cả.

Lúc cô thay xong trang phục, ngẩng người lên, Dịch Hàn dù đã có sự chuẩn bị vẫn có sự ngỡ ngàng trong giây lát.

Hấn luôn biết Nhược Y của hấn là một cô gái xinh đẹp, cô ta lộng lẫy hơn hầu hết các bạn gái khác trong ngôi trường cũ. Nhưng đến khi thật sự nhìn thấy cô mặc chiếc váy này thì hấn biết mình đã lầm thật rồi. Cô ta không chỉ đẹp, mà còn là người đẹp nhất mà hấn từng nhìn thấy. Hấn cứ ngơ ngẩn ra mãi mà không

biết phải nói gì. Rõ là các minh tinh màn bạc cùng lắm cũng chỉ có thể sánh ngang Nhược Y của hần. À không, không thể sánh được, bởi vì trên đời này không ai có thể so sánh với cô ta nổi.

-Nè, cậu thấy sao? Không tệ đó chứ?

Nhược Y xoay xoay chiếc váy đầm, vẻ nghịch ngợm của cô ta thoát chốc lại trở về với Nhược Y hôm nào. Bất giác nhận ra Dịch Hàn vẫn chăm chú nhìn mình, cô mới buông rơi phần váy xòe xuống, vẻ mặt cũng trang nghiêm hơn lúc này gấp nhiều lần.

-Không thể đẹp hơn –Dịch Hàn nói –Trong mắt tôi cho dù là cậu bạn gì cũng sẽ đẹp như vậy.

-Cậu cũng khéo nịnh đó –Giọng Nhược Y nhỏ dần, tuy vậy cô vẫn không che giấu nỗi nụ cười nửa miệng quen thuộc.

Lúc này lão già kia đã về quê ít ngày nên nhà chỉ có mỗi mình Dịch Hàn. Không gian trong phòng hần cũng tương đối chật. Hần và Nhược Y đứng nhìn nhau rất lâu, hần có quá nhiều suy tính trong đầu đến mức không biết phải bắt đầu thế nào. Trong khi cô vẫn cho rằng hần đang giấu cô trong bộ váy cưới, trên trọng khoảng khắc ấy từng giây từng phút một, thế nên cũng cố cũng chẳng dám làm phiền.

-Cậu... cậu khát không, tôi rót nước cho cậu.

Dịch Hàn nói, rồi không đợi Nhược Y đáp lời, hần đã bước vội xuống bếp. Vài mươi giây sau đã mang lên một cốc nước đặt vào tay cô.

Nhược Y thấy không khí có vẻ căng thẳng bèn ngồi bệt xuống giường của hần. Cô nhìn quanh phòng một lúc, nhún vai.

-Phòng của cậu... ơ... cũng gọn gàng thật.

Dịch Hàn cười nhạt. Hần biết đó chỉ là lời khen xã giao. Thực tế căn phòng này hần đã dọn tất cả mọi thứ để chuẩn bị cho chuyến tàu ngày mai. Và hần sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở về đây nữa.

-Cám ơn –Hần đáp đầy khách khí.

Nhược Y bắt đầu cảm thấy có điều gì đó rất lạ lùng đang diễn ra. Dịch Hàn vẫn nhìn cô chăm chú, không nói lời nào. Việc này trong thoáng chốc khiến cô thấy ngượng. Sẵn cầm ly nước trong tay, cô đưa lên uống một hớp.

-Cậu tới đây nhà cậu không biết chứ? –Dịch Hàn hỏi

-Dĩ nhiên là không, tôi bảo với mọi người là đi sửa váy –Nhược Y đáp –Dù sao tôi cũng sắp đính hôn. Đi lung tung không tiện lắm.

-Lúc cô tới đây không ai nhìn thấy chứ?

-Tôi nghĩ là không

Nhược Y lại nâng cốc nước lên định uống, song ngay lập tức cô nhận ra dường như Dịch Hàn đang quan tâm thái quá đến hành tung của cô. Cảm thấy không còn an toàn nữa, cô vội đứng bật dậy túm lấy chiếc gối xách.

-Tôi vừa nhớ ra tôi có việc...

Nhược Y không nói được hết câu.

Một cơn đau đầu bất chợt xâm chiếm tâm trí cô. Trước mắt cô, hình ảnh Dịch Hàn bắt đầu mờ dần, cho đến khi tất cả chỉ là một màn tối...

6. Chương 6

Dịch Hàn đưa tay ra đỡ Nhược Y ngay khi cô vừa ngã xuống. Rất cẩn thận, hắn đặt cô ta chậm rãi xuống giường. Toàn thân Nhược Y có một mùi hương rất lạ, cứ cuốn lấy khứu giác Hàn. Hắn dùng tay chạm lên gương mặt đang ngủ trong lành ấy, nhẹ nhàng như thể sợ đôi tay nhám của mình có thể làm trầy làn da mỏng manh như tuyết trắng của cô ta.

Luyến ái là một hình một hình thức tình cảm rất phạm tục. Tình yêu của Dịch Hàn vĩ đại hơn bất cứ thứ tình yêu nào khác trên thế giới này. Vì thế hắn sẽ không xâm phạm Nhược Y. Tất cả những gì hắn làm chỉ là muốn cô ta được hạnh phúc.

Dịch Hàn đi dạo quanh nhà, hắn đóng tất cả các rèm cửa lại, đủ để không có bất cứ vị hàng xóm tọc mạch nào có thể xen vào việc của hắn. Sau khi sắp xếp đầu vào đây, hắn trở vào nhà, dốc hết đồ đạc ra, chỉ chừa lại một chiếc vali trống. Tiếp đó hắn thay cho Nhược Y chiếc áo thun và quần sọc của hắn. Tuy có hơi rộng phồng phình nhưng dấu sao cũng đỡ rườm rà hơn chiếc váy kia. Xong việc, hắn trở lại giường, choàng tay qua ôm lấy Nhược Y, thiếp đi trong hạnh phúc.

Lúc tia sáng đầu tiên của mặt trời bắt đầu le lói ở hướng đông, Dịch Hàn trở mình dậy. Theo tính toán của hắn thời điểm này thuốc mê đã sắp hết tác dụng. Hắn pha thêm một liều khác, đút cho Nhược Y uống rồi lúi ra một cuộn băng keo dán quanh miệng cô ta.

Cẩn thận không bao giờ là thừa. Lúc tàu đến Bắc Kinh rồi, Nhược Y sẽ phải cảm ơn hắn.

Dịch Hàn vốn là người tự lập. Bao nhiêu năm qua hắn không nhờ vả gã bố dượng đồng nào, lần này ra đi hắn cũng không muốn mang theo gì của gã. Thứ duy nhất mà hắn muốn mang theo, hắn đã đặt gọn gẽ vào chiếc vali này rồi.

Cuối cùng, Dịch Hàn bỏ chiếc váy của Nhược Y vào balo. Hắn đã tính toán rất chu toàn. Mỗi một li một tí đều đúng như dự định của hắn, trừ một việc.

Ông bố dượng hắn trở về ngay lúc hắn sắp ra đi.

Hắn hầu như chỉ biết đứng sững nhìn ông, ông đã về không chỉ sớm một ngày.

-Con lên tàu đó à? –Ông hỏi

-Vâng.

-Chắc là... cũng chẳng bao giờ trở về nữa?

Dịch Hàn không đáp, hắn biết bản thân ông cũng đã có câu trả lời. Song điều hắn quan tâm lúc này không phải là đứng đây tán hươu tán vượn với ông. Thứ duy nhất trên đời này có thể khiến hắn quan tâm là Nhược Y.

-Haizz. Dù gì chúng ta cũng đã làm cha con bao nhiêu năm. Tao có vật này ày, là của mẹ mày để lại.

Hắn không muốn cù cựa với ông ta lâu, nhưng món đồ mẹ để lại cũng khiến hắn có chút bận tâm. Hắn chẳng có thứ gì của mẹ bên mình cả. Chỉ lát sau, ông ta bước ta với một mặt dây chuyền có hình mảnh trăng khuyết. Ông đặt nó vào tay hắn.

-Con cầm đi, cũng là ta không ra gì đã bán mất sợi dây rồi. Ít ra sau này cũng có vật gì đó của mẹ bên cạnh. À còn...

Ông không nói nữa vì đã nghe có tiếng lục đục phát ra trong chiếc vali dựng sát tường. Mô hôi Dịch Hàn đổ ra, lạnh toát.

-Cái gì bên trong đó vậy?

-Không có gì, chắc là mấy con chuột thôi ấy mà –Hắn đứng ra, che giữa ông bố dượng và chiếc va li. Âm thanh trong đó lại vang ra rõ hơn

Ông già vẫn nhất quyết phải xem cho bằng được thứ gì bên trong đó, ông và Dịch Hàn vật nhau một lúc, cuối cùng ông xô được hắn ra. Đoạn ông nắm chiếc vali, kéo một đường dài. Thứ nhìn thấy suýt chút khiến ông thất kinh hồn vía.

Trong chiếc vali ấy không có đồ đạc gì, chỉ có một cô gái đang mở to mắt ra nhìn ông. Cô không nói được, một miếng băng đã che mang môi cô, cả tay và chân đều bị trói.

Có lẽ ông già không ngờ được rằng cô gái ấy cũng là vật thể sống cuối cùng trên đời mà ông còn được thấy.

Nhược Y mở to mắt, muốn hét lên nhưng tất cả đều là vô vọng. Dịch Hàn đã đứng sau lưng ông, tay hắn cầm một chiếc gạt tàn bằng thủy tinh.

Và người đàn ông trước mặt cô ngã gục xuống, máu ứa ra từ đầu ông. Dịch Hàn đứng đó, chỉ nhìn đắm đắm vào cô.

Rốt cuộc thì họ cũng đã trở về chuyến tàu.

...

Dịch Hàn và Nhược Y phải ở lại thêm hai ngày mới có chuyến tàu tiếp theo. Suốt hai ngày ròng rã, hắn trói cô ở trong phòng. Thuốc mê lúc này không có tác dụng nữa vì cô nhất quyết không uống, nhưng cho dù không có dây trói thì Dịch Hàn cũng không phải quá bận tâm về cô.

Bởi vì suốt hai ngày, Nhược Y chỉ khóc và khóc. Hắn cũng không rõ việc lão già đó chết ngay trước mặt đã khiến cô ta sốc đến thế hay chỉ đơn giản là lo cho tương lai của chính mình.

Nhắc đến lão già đó, hắn càng muốn rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt. Chẳng tốt lành gì khi phải chịu sống chung nhà với một cái xác dưới gầm tủ cả.

-Cậu ăn chút cháo đi, hai ngày rồi cậu không ăn gì. Như thế không thể sống nổi đâu.

Dịch Hàn cầm muống cháo đưa ra trước mặt Nhược Y. Thật lòng hắn cảm thấy rất lo cho cô. Nhìn sắc mặt cô càng lúc càng tiêu tụy, hắn lại càng trở nên đau lòng

-Có phải cậu giận tôi vì đã trói cậu lại không? Nếu cậu không thích tôi sẽ không bao giờ trói cậu lại nữa
-Hắn nói -Hay cậu không thích bị nhét vào vali?

-Cậu không hiểu thật hay cố tình không hiểu -Nhược Y ngẩng mặt lên nhìn hắn, đôi mắt cô sưng húp, cả làn hơi cũng thoát không ra -Ông ấy là cha dưỡng cậu. Sao cậu lại giết ông ấy?

-Ông ấy đâu phải cha tôi -Hắn đáp dừng dừng -Tôi đã nói rồi, người quan trọng nhất trên đời này của tôi là cậu. Bất cứ ai muốn tổn hại cậu tôi cũng sẽ không tha cho người đó. Cậu hãy cùng tôi đi Bắc Kinh. Nơi đó sẽ là tương lai của cả hai chúng ta.

-Có chết tôi cũng không đi cùng cậu

-Tại sao?

-Vì cậu đã không còn là Dịch Hàn mà tôi biết nữa rồi.

7. Chương 7

Hắn đứng sững, quá bất ngờ trước câu trả lời ấy... Gương mặt cô vẫn giương ra nhìn hắn đầy ương ngạnh. Trong đôi mắt ấy, hắn nhìn ra được một Nhược Y ngạo mạn, trời không sợ đất không sợ ngày trước. Nhưng đồng thời hắn cũng nhìn thấy cả sự thất vọng.

Là hắn đã khiến cô thất vọng đến thế ư?

-Dịch Hàn. Cậu có nhà không?

Tiếng gọi ngoài cửa khiến cả Dịch Hàn lẫn Nhược Y bất giác đều đưa mắt nhìn nhau. Họ biết giọng nói này. Chính là thứ âm thâm vùi vĩnh như trẻ con của Kiến Văn.

Quả nhiên, lúc Dịch Hàn mở cửa, hần nhìn thấy Kiến Văn đang đứng bên ngoài với vẻ bối rối.

-Dịch Hàn, mấy ngày nay cậu có gặp Gia Nghiên không? – Kiến Văn gấp rút hỏi – Cô ấy đã mất tích mấy ngày rồi. Tôi đã đi đến nhà của các bạn cùng lớp, không ai nhìn thấy cô ấy cả. Dịch Hàn, cậu có gặp Gia Nghiên không?

Dịch Hàn nheo mắt. Không cần phải nói cũng biết Kiến Văn chính là kẻ hần ghét đến tận xương tủy. Nhưng hần chỉ lẳng lặng đáp.

-Không. Tôi sắp đi xa, mấy ngày nay đều bận thu dọn nên không bước ra ngoài.

-Cậu... nói thật chứ? – Kiến Văn có vẻ không tin lắm.

-Tôi nói dối cậu làm gì?

-Tôi vào nhà cậu xem một tí được không?

Chính Dịch Hàn cũng không hiểu tại sao hần ta lại dễ dàng để Kiến Văn vào nhà như vậy. Một phần có lẽ hần biết, chỉ cần Kiến Văn mở cánh cửa kia ra thôi, y sẽ nhìn thấy Nhược Y.

Sau khi để Kiến Văn qua, Dịch Hàn đóng cửa lại, chốt trái.

Kiến Văn vừa đi vừa ngó một lượt ngôi nhà, không hề để tâm Dịch Hàn đã theo sát bên từ lúc nào. Hần mỉm cười, môi mím chặt lại.

Cho đến khi Kiến Văn mở đến cánh cửa cuối cùng. Tay Dịch Hàn cũng đã nhấc cao dao cạnh bếp lên.

-ĐỪNG.

Tiếng Nhược Y thét lên khiến cả hai, Dịch Hàn và Kiến Văn đều sửng sốt. Quá bất ngờ, con dao trong tay Dịch Hàn đi trượt ngang quang qua vai Kiến Văn, máu bắt đầu ứa ra từ đó. Thế nhưng đó không phải nhất đao chí mạng.

Kiến Văn rít lên đau đớn, nhưng đồng thời y cũng đã nhìn thấy Nhược Y. Cô ta lao ra trước, chắn giữa Kiến Văn và Dịch Hàn.

-Tôi xin cậu, Dịch Hàn. Đừng giết người nữa. Tội nghiệt của chúng ta là quá đủ rồi.

-Cậu vẫn bảo vệ hần sao? Cả tên cậu hần cũng không gọi đúng – Dịch Hàn hét – Cậu tưởng hần thương cậu, thật lòng muốn lấy cậu sao? Cậu ta chỉ coi cậu là cái bóng của Gia Nghiên mà thôi, cô ngốc à.

-Lần này không phải vì anh ấy, mà là vì cậu – Nhược Y nói – Đừng giết người nữa được không? Tôi không muốn cậu phạm tội vì tôi nữa. Nếu cậu muốn tôi sẽ đi với cậu. Chúng ta sẽ đi đến bất cứ nơi nào cậu muốn. Chỉ cần đừng giết người nữa, đừng phạm tội nữa được không?

-Gia Nghiên...

Kiến Văn lẩm bẩm, song cả Nhược Y lẫn Dịch Hàn đều không có vẻ gì để tâm đến y. Con dao trong tay Dịch Hàn dần dần hạ xuống.

-Cậu đồng ý đi với tôi thật sao?

-Thật mà. Chỉ cần là cậu muốn, tôi sẽ đi cùng cậu – Nhược Y mỉm cười đáp. Trong đôi mắt cô có nước.

-Nhưng... Nhược Y à, nếu đi với tôi, cậu sẽ hạnh phúc chứ? – Dịch Hàn run run hỏi

-Dĩ nhiên rồi. Chỉ cần đi với cậu, dù là bất cứ đâu tôi cũng thấy hạnh phúc.

Con dao trong tay Dịch Hàn rơi hần xuống đất, kêu leng keng những tiếng dài. Trong đời hần, chưa từng cảm nhận được niềm vui nào lớn đến thế này. Hần ôm lấy Nhược Y, trao tặng cô nụ hôn ngọt ngào nhất mà hần có thể có, và cô cũng nồng nhiệt đáp lại hần.

Mọi thứ cứ như một giấc mơ.

Đến giờ thì hắn cũng chẳng cần để ý đến tên Kiến Văn ngồi nghếch đang ngồi dưới sàn nhà kia nữa. Hắn biết y đã trở thành kẻ thua cuộc, và trong đời hắn có Nhược Y, đó chính là món quà lớn nhất mà thượng đế có thể ban tặng cho hắn.

8. Chương 8

...

Kiến Văn thực tế chỉ giống như một đứa trẻ, thế nên việc đối phó với anh ta không có gì khó. Nhược Y dỗ ngọt Kiến Văn, nói sẽ theo y về nhà, đồng thời cho vào nước uống của y một liều thuốc mê nặng, đủ để y hôn mê hết một ngày một đêm mới tỉnh. Đến lúc đó thì Dịch Hàn và Nhược Y đã ở trên chuyến tàu đi Bắc Kinh nửa ngày rồi.

Tiếp đó, hai người họ tưới xăng quanh nhà, với một điều thuốc làm ngòi nổ gây cháy. Vụ cháy sẽ xóa đi phần nào tang chứng về cái xác của ông bố dượng. Xong việc, Dịch Hàn đưa Nhược Y ra sân ga. Họ chỉ có thời gian vài tiếng để thực hiện cuộc trốn chạy. Mãi cho đến khi tàu hỏa lăn bánh, Dịch Hàn cũng chưa dám tin mình đã an toàn. Mọi thứ đến với hắn chưa bao giờ chóng vánh và tốt đẹp đến vậy.

-Anh đã dành được một ít tiền –Dịch Hàn niềm nở nói với Nhược Y bên cạnh – Đến Bắc Kinh chúng ta sẽ thuê một căn phòng nhỏ. Có lẽ em sẽ không quen lắm, nhưng anh sẽ cố gắng làm thật nhiều việc. Em không cần phải làm gì cả, chỉ cần ở bên anh thôi là đủ rồi.

-Ngốc. Em đâu cần những thứ đó.

Nhược Y vén tóc bên tai Dịch Hàn lên, đôi mắt cô như muốn nhìn cho rõ gã con trai có gương mặt thư sinh kia. Cô tựa đầu vào vai hắn, đôi mắt mộng đỏ đầy trăn trở ấy dần thiếp đi. Dịch Hàn cũng ngả đầu vào ghế, mắt hướng ra con đường vắng bên ngoài cửa sổ.

Một cuộc đời mới sắp sửa bắt đầu, cho cả hắn và Nhược Y.

Hắn thiếp đi lúc nào không biết.

Lúc tỉnh dậy đã thấy Nhược Y không ngồi bên cạnh mình nữa. Bấy giờ hắn mới thực sự hoảng hốt. Cô đã đi đâu?

Thấy hắn đứng loay hoay tìm kiếm, người đàn bà trung niên ở ghế đối diện mới chồm người sang bảo:

-Cậu tìm cô bạn gái xinh đẹp phải không? Cô ấy đi toilet rồi. Đi cũng nãy giờ, chắc sắp về rồi đó.

-Cám ơn.

Hắn mỉm cười với người đàn bà, có chút an tâm. Thực ra hắn cũng cảm thấy mình quá đa nghi, nhưng sự cẩn thận thì không bao giờ là thừa cả. Hắn nhìn ra cửa sổ. Trời cũng sắp sáng rồi. Chắc hắn đã ngủ khá lâu.

-Hai cháu lên thành phố học đại học à? –Người đàn bà bên cạnh lại hỏi

-Vâng, sao bác biết ạ? –Hắn khách khí đáp lời

-Cô bạn gái cháu nói. Cháu cũng tốt số thật, có cô bạn gái xinh đẹp lại ngoan ngoãn ra phết.

-Vâng, cô ấy rất tốt –Hắn tủm tỉm cười đáp. Nghe người khác khen Nhược Y, bản thân hắn cũng lấy làm tự hào.

-Đến thành phố hai đứa nhớ mua một cái điện thoại để xài nhé. Có gì gọi cho bố mẹ cũng dễ hơn.

Hắn ậm ừ cho qua chuyện. Nhưng lại sực nhớ ra. Đúng là hắn đã thu cả điện thoại của hắn và Nhược Y quẳng vào đồng lửa kia rồi. Sao mẹ già này lại biết được?

-Sao bác biết bọn cháu không có điện thoại ạ? –Hắn vờ hỏi

-Cô bạn gái cháu nói còn gì. Con bé bảo muốn gọi về báo bình an cho cả nhà, mà xui rủi thế nào lúc lên tàu lại đánh rơi mất. Nó dễ thương như thế, làm sao bác không ượn được chứ?

Dịch Văn cảm thấy cơ mặt của hắn như đồng loạt giãn hẳn ra. Hắn chào lịch sự với người khách rồi bước nhanh về phía toa WC. Trong tim hắn dường như có thứ gì đó đang vỡ vụn.

...

-Còn hai tiếng nữa chúng em sẽ dừng ở trạm Tứ Xuyên –Nhược Y nói lí rí trong điện thoại –Em sợ anh ấy sẽ gấp rút hơn một tí nên các anh đến sớm hơn nhé. Em sẽ dụ anh ấy tạt qua chợ mua ít đồ. Chắc là anh ấy sẽ tin... Vâng, nhờ các anh.

Nhược Y thở phào tắt điện thoại rồi định mở cửa bước ra. Nhưng cánh cửa vừa hé cũng là lúc cô như bị sét đánh, chỉ biết đứng sững ra đó.

Dịch Hàn nhìn cô, cười nhạt.

-Em làm gì lâu vậy. Anh vừa dậy không thấy em, tưởng rằng em đã bỏ đi rồi.

-Em... -Nhược Y ấp úng, song cuối cùng vẫn không thể thốt lên lời nào. Chiếc điện thoại trong tay cô đã là bằng chứng quá rõ ràng.

Đôi mắt Dịch Hàn nhìn cô như có lửa, âm thầm thiêu đốt lồng ngực cô. Nhược Y cả đến thở cũng khó khăn, dần dần lùi lại theo sự trấn áp của hắn. Hắn đẩy cô vào khoang toilet, rồi khóa chặt cánh cửa lại sau lưng.

Trong không gian hẹp, rất hẹp, chỉ có cô và hắn. Nước mắt cô bắt đầu ứa ra.

-Tại sao lại lừa dối anh? –Giọng hắn gầm gừ -Không phải em đã nói sẽ đi cùng anh sao? Em nói đi, tại sao lại lừa dối anh?

-Em không muốn anh tiếp tục lầm đường lạc lối nữa –Cô đáp –Chúng ta đã sai rồi, em không muốn anh tiếp tục giết người nữa. Phải. Là em phản bội anh. Là em khiến anh trở nên thế này. Anh muốn giết muốn trút thì cứ trút lên em. Đừng làm hại đến những người khác nữa.

-Anh không làm gì sai. Những người anh giết đều là những người xấu, là họ làm em cảm thấy không vui, không hạnh phúc. Anh giết họ thì có gì là sai chứ?

Đôi mắt Dịch Hàn vẫn đỏ ngầu. Hắn đang khóc, nhưng nước mắt lại rơi ra từ khóe mắt Nhược Y. Môi cô mím chặt nhìn người con trai trước mặt. Cánh tay cô giương ra vuốt mái tóc lòa xòa trước trán hắn.

-Anh không sai. Người sai là em –Cô mỉm cười đáp –Là em đã khiến anh trở nên như thế này.

Hắn nhìn cô, nhưng vẫn không nói gì. Cánh tay cô choàng qua cổ hắn, ôm chặt hắn vào lòng. Ở trên vai hắn, nhưng cô vẫn không ngừng khóc

-Anh chưa hề muốn làm tổn thương em –Hắn thì thầm, đoạn rút từ túi ra một ống kim nhỏ. Hắn tháo đầu kim ra –Anh chỉ muốn em hạnh phúc, thật sự hạnh phúc.

-Em biết –Cô đáp, giọng run run

-Ở cạnh anh em sẽ được hạnh phúc –Hắn bơm thuốc lên đầu mũi kim –Anh hứa.

Không có tiếng Nhược Y đáp trả. Có lẽ cô cũng đang chờ đợi.

Dịch Hàn đặt lên môi cô một nụ hôn. Đoạn hắn giơ mũi kim, đâm thẳng vào tủy sống của Nhược Y. Cô rít lên. CƠN ĐAU khiến cô siết chặt vai Hàn hơn. Hắn vẫn lặng im như tờ, bình thản đẩy cựa ống thuốc vào người cô.

Dịch Hàn không phải thiên tài, nhưng có thể nói hắn là sinh viên giỏi nhất khóa mình về Sinh và Hóa Học. Loại thuốc này hắn đã tình cờ tìm ra trong giờ thí nghiệm. Chính giáo sư của hắn cũng rất bất ngờ về khả năng của hắn, dù ông kiên biết bắt hắn đầu nhem một loại thuốc như thế này, nhưng đồng thời cũng xem trong hắn đến mức viết cho trường Đại học Bắc Kinh một tờ giấy giới thiệu. Lý do ông không cho hắn tiết lộ cũng là một điều dễ hiểu. Một loại thuốc khiến người bình thường trở thành người thực vật trong vài phút ngắn ngủi thì chỉ có nguy chứ chưa bao giờ là lợi.

Thế nhưng điều Dịch Hàn không ngờ tới là hắn lại luôn mang theo một phần thuốc bên mình. Có lẽ hắn cũng biết, cho dù là một lời hẹn ước bên cạnh nhau mãi mãi của một người bình thường cũng không thể so sánh được với người thực vật suốt đời cũng không thể hứa.

Ổng thuốc đã cạn. Hắn rút ra, quăng vào sọt rác.

Cơ thể trên vai hắn cũng dần khụy xuống.

Hắn không vội đỡ cô, chỉ lẳng lặng nhìn cô dần mất đi kiểm soát. Trong vài phút nữa thôi, Nguyễn Nhược Y mãi mãi cũng không thể chạy thoát khỏi cuộc đời hắn. Hắn nhoen môi, cười nhẹ.

Nhược Y vẫn giương mắt ra nhìn hắn. Lúc này dường như cơ mặt là thứ duy nhất cô vẫn còn khả năng nắm quyền điều khiển. Hắn nhìn đôi mắt đó, nhận ra một giọt nước đang rơi ra từ chính mắt hắn.

-Nhược Y, em biết không? Có lẽ người tôi yêu là Nhược Y của trước đây.

Nhược Y mỉm cười, nụ cười như thể có ánh sáng lan tỏa.

-Có lẽ em cũng đã yêu Dịch Hàn của trước đây.

Đó cũng là nụ cười cuối cùng của cô mà hắn được nhìn thấy trong đời.

Đôi mắt cô vẫn mở, nhưng dường như đã không còn có thể nhìn hắn nữa. Mãi mãi cũng không thể thấy.

...

Khi tàu vừa cập lại ở ga. Dịch Hàn vội vàng bế Nhược Y ra theo lối cổng sau. Ai hỏi hắn cũng bảo Nhược Y bị ngã nên phải trở về nhà gấp. Ra đến quây vé, hắn đứng ngẩn ra một lúc rồi nhờ một thằng nhóc mua giúp 2 vé.

Bắc Kinh giờ đây chỉ là giấc mơ không thể thực hiện. Nhưng bên cạnh hắn đã có Nhược Y. Hắn sẽ đưa cô đến một nơi chỉ có hai người. Một nơi không ai biết họ là ai.

Và chỉ có ở bên hắn, cô mới thật sự hạnh phúc.

Nhưng cô liệu có còn có cảm giác hạnh phúc là thế nào không?

...

Đồng hồ gõ chuông báo 12 giờ. Dịch Hàn trở người. Trong ánh đèn vàng mờ ảo, hắn nhìn người con gái bên cạnh, với đôi mắt thao láo vẫn mở như thể đang nhìn vào trần nhà hư vô. Năm năm rồi. Hắn vẫn không sao điều khiển được cặp mắt đó. Mỗi tối hắn đều vuốt cho cô nhắm lại, nhưng thường đôi mắt ấy sẽ lại mở ra vào lúc nào đó.

Hắn tin là có phần nào đó trong cơ thể cô vẫn còn điều khiển được, nhưng lại không biết nó được điều khiển bằng cách nào, bởi bộ phận nào một khi bộ não... đã chết.

Đôi mắt ấy chính là nỗi ám ảnh cả đời này của hắn.

Hắn không sao quên được khoảng khắc 5 năm trước, sau khi nhận mũi kim từ hắn, cũng chính đôi mắt đó đã nhìn hắn để nói rằng:

-Có lẽ em cũng đã yêu Dịch Hàn của trước đây.

Chỉ một câu nói đó, khiến hắn dần vật trong đau khổ suốt 5 năm, và có lẽ là cả cuộc đời về sau này.

Nhược Y còn sống, nhưng chẳng khác nào đã chết. Là chính tay hắn đã hại chết người con gái hắn yêu thương nhất, để rồi có làm mọi cách cũng chẳng thể nào cứu vãn được.

Tại sao cô không nói câu đó sớm hơn? Là cô thật sự đã yêu hắn, thật sự muốn ở bên cạnh hắn hay thực ra chỉ muốn hắn ôm hận cả đời?

Dịch Hàn đưa tay, vuốt dọc theo sống mũi cong cong của cô, bắt giác hắn bật cười cay đắng

Nhược Y, cô bao giờ cũng thật tàn nhẫn. Kể cả khi không còn nữa cô vẫn có thể tàn nhẫn với hắn đến như thế sao?

Nhưng hắn cũng muốn biết

- Nếu bây giờ em lại nhìn thấy anh, em có yêu anh không?

Hắn thì thầm. Song cũng như mọi khi, đáp lại hắn chỉ có sự im lặng đến đáng sợ.

Cặp mắt Nhược Y vẫn mở to, vô hồn thả lên trần nhà vô vọng.

Cơn gió lạnh bất giác thổi qua khiến Dịch Hàn co người run rẩy. Chẳng khác nào hắn đã ngủ với 1 cái xác suốt 5 năm.

...

Dịch Hàn vốn biết, với những gì đã làm hắn cũng không thể trốn tránh cả đời được. Nhưng điều hắn không ngờ là nó đã đến muộn mất 5 năm.

Hôm ấy hắn ngồi ăn cùng các đồng nghiệp trong giờ nghỉ trưa, tình cờ thế nào lại đọc phải 1 tờ báo cũ người ta bỏ lại. Trên tờ báo có in hình Nhược Y.

CÔ GÁI MẤT TÍCH 5 NĂM, BỊ BẮT CÓC BỞI 1 TÊN SÁT NHÂN

Hắn không đọc kỹ thông tin tờ báo, nhưng cũng kịp nhận ra người chịu trách nhiệm đăng tin là Kiến Văn. Có lẽ thời gian đã giúp hắn lấy lại phong độ ngày nào. Giờ còn làm tổng biên tập 1 tờ báo lớn nhất nước thế này.

Dịch Hàn bật cười. 1 vụ án điều tra 5 năm, đã lên tới các trang địa phương rồi thì sớm muộn họ cũng mò đến đây thôi.

...

Tối đó sau khi ăn cơm xong, hắn lại ngồi chải tóc cho Nhược Y. Công việc này hắn đã quen tay nên thực hiện rất tỉ mỉ. Xong xuôi, hắn quỳ xuống nắm tay tay cô.

-Hôm qua anh lại nằm mơ thấy Gia Nghiên em à. Anh thấy cô ấy đứng bên cầu Ngân Hà, vẫn rất đẹp, rất khả ái như ngày nào. Cô ấy có gửi lời hỏi thăm em. –Hắn xoa xoa lòng tay cô, vì cô không đáp trả nên hắn đành tự cười một mình –Gia Nghiên thay đổi nhiều lắm rồi. Cô ấy cười nhiều hơn trước đây. Còn bảo rằng cô ấy đang sống rất vui vẻ. Vui nhất là nếu lần sau gặp, chúng ta đều sẽ già hơn cô ấy mất thôi.

-Mấy ngày rồi anh không gặp cha dượng. Sức khỏe ông kém đi nhiều, nhưng ông vẫn cầu nhàu bắt anh phải chăm sóc cho em. Người già lúc nào cũng khó tính như nhau em nhỉ?

Dịch Hàn ngẩng đầu lên hỏi, nhưng Nhược Y vẫn thế, đáp lại hắn bằng một ánh mắt, không hề nhìn vào hắn. Hắn thấy cổ họng mình nghẹn đắng.

-Tất cả họ đều nói sẽ rất vui nếu gặp lại anh, nhưng anh không biết, thật sự anh không biết, Nhược Y à. Nếu anh đến đó anh có thể được gặp em không?

Nước mắt hắn rơi, rơi trên đôi bàn tay hắn đang nắm chặt tay cô. Nhưng cô vẫn chỉ là một con búp bê người không hồn không kém.

Trong căn nhà đó. Tưởng như là có 2 người, song thật ra chỉ có mỗi mình hắn. Hắn ôm lấy cô, òa khóc như một đứa trẻ. Lặng thinh không vọng lại tiếng hắn gọi như ai oán.

-Nhược Y à. Em biết không? Anh nhớ em. Anh nhớ em lắm. Anh phải làm sao đây??

Tiếng gọi của hắn vọng lại thinh không như tiếng ai oán

...

Ít lâu sau đó. Cảnh sát ập vào căn hộ của Dịch Hàn. Hắn chống trả quyết liệt khiến cảnh sát phải nổ súng. Dịch Hàn chết ngay tại hiện trường. Ngoài ra người ta tìm thấy trong nhà một cô gái rất giống Nhược Y đã nằm chết dưới sàn, trên cổ có vết dao cắt.

Hết

Lời Tác Giả :

Thật ra, cái kết tôi muốn viết thêm như lúc viết đến đó lại mệt quá nên ngưng lun. Tôi mún giải thích khúc cú chổ tin vãng là chính Dịch Hàn gọi điện đến báo cảnh sát. 5 năm qua cậu tạ sống đã quá mệt mỏi rồi nên muốn kết thúc nó tại đây. Nhưng cậu lại không đủ dũng khí để tự sát, phần lại sợ chết không thể gặp Nhược Y ở thế giới bên kia, nên quyết định mang theo cô đến hoàng tuyền. Đây là 1 câu chuyện bi thảm, nhưng bản thân tui hi vọng là ở thế giới bên kia, Nhược Y và Dịch Hàn có thể tạo ra 1 trang mới hấp pi hơn. Cảm ơn các bạn đã đọc truyện của tôi~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-su-trong-long-kinh>